

τοῦ λόγου οὕτω με καθιστᾷ προπετῆ ἐνώπιον αὐτῶν τῶν κυρίων μου.

Ομολογῶ, ὅτι τόσον προφανές ἦτο το πρᾶγμα τοῦτο, ὥστε συστέλλομαι πῶς αναγγέλλων αὐτο ὡς τι μέχρι τοῦδε ἀπαρτήρητον· ἀλλ' οὐδεις θ' ἀρνήθη ὅτι πολλάκις συμβαίνει, εἰς πράγματα κείμενα προ τῶν οφθαλμῶν ἡμῶν, να ἀπροσεκτῶμεν ὅλως διόλου δι' αὐτο τοῦτο, διότι συνειδίσασμεν να τα βλέπωμεν ἀπαντῶντα κατα πᾶσαν στιγμήν. Πολλάκις ἐζήτησα τα διοπτρά μου, ἐνῶ εὐρίσκοντό ἐπι τῆς μύτης μου. Εἰκάζω ὅτι τοῦτο θα συνέβη και εἰς ἄλλους· ἐπι δε τοῦ προκειμένου, τόσον ἀπλοῦν φαίνεται το πρᾶγμα, ὥστε δια την φαινομένην ἀπλότητά του ἴσως εθεωρήθη πάντοτε ὡς ἀνάξιον προσοχῆς, και δια τοῦτο παρωράθη ἕως σήμεραν.

Ἀλλ' ἡ ἐλάττωσις τῶν 60 κυψελῶν εἰς την τυπογραφικὴν στοιχειοθήκην τῶν τονουμένων εἶνε πρᾶγμα σπουδαιότατον. Καὶ διατί λοιπον ν' ἀναβληθῆ εἰς αὐρίον ὅτι δύναται ἀμέσως να γίνη; Ἡ τυπογραφία, μάλιστα δε ἡ εφημε-

ριδογραφία, ὡς απαιτοῦσα τὴν ταχίστην στοιχειοθετησιν, τα μέγιστα θα ωφεληθῶσι. Δεν θα το κάμουν σήμεραν; Κρίμα! θα το κάμωσιν αὐρίον.

Ταῦτα, εἶπα, και ἐπαναλαμβάνω ὑμῖν ἐν συντόμῳ. Ἡ ὀμιλία μου θα ἐκδοθῆ ἀκέραιος ἐν τῷ προσεχεῖ περιοδικῷ τοῦ Πάρασσοῦ.

Την παροῦσαν γράφω, ὡς παρατηρεῖτε, ἐπόμενος εἰς τους ἀνωτέρω δύο κανόνας. Ποίαν διαφορὰν κακὴν βλέπετε; Συστήσατε, παρακαλῶ, εἰς τους τυπογράφους να μὴ βάλωσι τόνους ὅπου δεν ἔχω, οὐδε να μεταβάλωσι τους υπάρχοντας.

60 κυψέλαι ολιγώτερον εἰς την στοιχειοθήκην τῶν τονουμένων!! τόσαι τους ἀρκοῦν· τα δε φιλούμενα πάντοτε φιλά, τα δασυόμενα πάντοτε δασέα, τα περισπώμενα πάντοτε περισπώμενα, τα οξυτονούμενα πάντοτε οξύτονα, τα βαρυνόμενα πάντοτε βαρυτονούμενα, και ἐγὼ πάντοτε ὑμέτερος, καίτοι ἀνευ πλέον τοῦ σημείου τῆς ψιλῆς εἰς τα δύο μου I. I.

I. ΙΣΙΔΩΡΙΑΗΣ ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ.

ΙΔΙΩΜΑΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ.

Περὶ τῶν ἰδιωμάτων διάφορων ἐπισήμων και μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν ἐγράφησαν και ἐδημοσιεύθησαν πλεῖστα ὅσα ἀνέκδοτα, τοιαῦτα δε συλλέξαντες και ἡμεῖς ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Μουσικῆς, παραδέτομεν ἐνταῦθα πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς περιεργείας τῶν ἀναγινωστῶν ἡμῶν.

Ἡ *Μότσαρτ* συνέθετε τὰ ἀθάνατα ἔργα του κατακείμενος ἐντός κλίνης. Ἡ *Ωβέρ* εἰργάζετο ἐφιππος. Μόνον ὅταν ἐκάθητο ἐπὶ τῶν νῶτων ἀληθοῦς ἵππου, ἀνέβαινε συγχρόνως και τὸν μουσικὸν Πήγασον και ἀνίπατο μετ' αὐτοῦ εἰς ὑψηλοτέρας σφαίρας, ὅπουδεν ἔρριπτε τὰς ὀρειοτάτας μελωδίας, τὰ εὐδωδέστατα ἀνήθη τῆς μουσικῆς του φαντασίας, ἐπὶ τῆς πεζῆς και ἀγόνου γῆς.

Ἡ *Μάιερβέερ*, ὁ θαυμασιός ἐκεῖνος μελοποιός, ἐκάθητο ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐδοκίμαζεν, ἔκρουε τὰ πλῆκτρα και ἑκατοντάκις ἐδιόρθωνε και ἐτροποποῖε τὰς συνθέσεις του, ἕως οὐ ἐπὶ τέλους ἀνεύρισκε τὸ ποδοῦμενον εἶδος τῆς μελωδίας, τὴν ὅποιαν και ἀμέσως ἐγραφεν ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ἡ *Σποντίνης*, ὁ ποιητὴς τοῦ „Φερδινάνδου Κόρτες“, ὁσάκις ἐμελοποῖε, εὐρίσκειτο περικυκλωμένος ὑπὸ πολυαριθμῶν ἐπιστημονικῶν βιβλίων, ὡν ἡ ἀνάγνωσις τῷ ἐφαίνετο συντελεστικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας του.

Ἡ *Ἐκτωρ Βερλιόζ*, ὁ μεγαλοφυῆς και ὑψηλῆς μουσικός τῆς Γαλλίας, ἐποίησε τὰ λαμπρότερα τῶν φανταστικῶν ἔργων του, ὅταν ἡ σύζυγός του (μία τῶν διασημωτέρων ἠθοποιῶν τῆς Ἀγγλίας) τὸν παρέσυρεν εἰς ἀκράτητον ἐνδουσιασμόν διὰ τῆς ἀπαγγελίας τῶν ὀρειοτέρων χωρίων τῶν δραμάτων τοῦ Σαίξπηρου.

Ἡ *Βελλίνης* ἠδύνατο νὰ ἐφεύρη τοὺς γλυκεῖς τόνους τῆς μουσικῆς του, μόνον ὅταν ἐκάθητο ἐντὸς θαλάμου, εὐωδίζοντος ἐξ ἀνθέων και κεκοσμημένου δι' ὀρειῶν εἰκόνων και ἀγαλμάτων. Τὸ ἰδιῶμα τοῦτο εἶχε και ὁ γερμανὸς μουσουργός *Ριχάρδος Βάγνερ*.

Ἡ *Χοπίν*, ὁ ἐμβριθὴς και μελαγχολικός μελοποιός, ὁσάκις ὁ οὐρανὸς ἦτον αἰθριὸς και ὁ ἥλιος ἐξέπεμπε τὰς φωτοβόλους και θερμὰς ἀκτῖνας του, ἐποίηε ζωηρὰς και περιπαθεῖς συμφωνίας, ὁσάκις δε ὁ καιρὸς ἦτο μελαγχολικός κατα τὰς ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου, ὅτε ἀνοῦε τις μόνον τὸν οὐρανὸν τῶν ἀπὸ τῶν δένδρων καταπιπτόντων φύλλων, ἐγραφε τὰς μελαγχολικωτάτας τῶν συνθέσεών του.

Ἡ *Ροσσίνης*, ὁ φαειρὸς οὗτος οπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου, ὅστις μόνος του ἐπορεύετο εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ἐκλεκτοτέρων ἐδεσμάτων τῆς τραπέζης του, ἐνεπνέετο ὅτε μὲν ὑπὸ λουκουλλείων γευμάτων και ἀφρίζοντος καμπανίτου, ἐτὲ δε ὑπὸ ὀρειῶν και πολυτελεῶς ἐνδεδυμένων γυναικῶν ἐν φαειρῷ και εὐτραπέλῳ συνομιλία.

Ἡ *Halévy*, ὁ ποιητὴς τῆς „Ιουδαίας“ ἠδύνατο νὰ ἐργασθῆ μόνον ὅταν εἰς τὸ πλεονόν του εὐρύριζε μικρὸς λέβης τείου, πλήρης ζέοντος ὕδατος. Ἐὰν ἔπαυεν ἡ μονότονος βοῆ τοῦ κοχλάζοντος ὕδατος και τοῦ διεκφεύγοντος ἀτμοῦ, ἔπαυε συγχρόνως κινουμένη και ἡ φαντασία τοῦ διδασκόλου.

Ἡ *Λουδοβίκος Σπώρ* εἶχεν, ὡς αὐτὸς οὗτος ἀφηγεῖται ἐν τῇ Αὐτοβιογραφίᾳ του, τὰς καλλίστας ἐμπνεύσεις, ὁσάκις ἐκρήγγοντο πυρκαϊαὶ και συνέβαινον ἄλλα παρόμοια ἀπεικασία. Γενομένης ποτὲ πλημμύρας ἐν Βιέννῃ, καθ' ἣν τὸ ὕδωρ εἶχεν εἰσρεύσει μέχρι τῆς δευτέρας ὀροφῆς τῆς οἰκίας του, ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν πείσωσι νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐν τῇ τρίτῃ ὀροφῇ εὐρισκόμενον οἰκημῶν του, ἐπειδὴ διὰ τῆς θέας τοῦ συνωδουμένου βεῦματος τῶν ὕδατων τῷ εἶχεν ἐπέλθει ἡ ἐμπνευσις μιᾶς τῶν ὀρειοτέρων συμφωνιῶν του, τὴν ὅποιαν ἐπροσεν ἀμέσως νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου. Μεγάλῃ λύπῃ ἐπίσης ἐκέντα ζωηρὰς τὴν φαντασίαν του, οὕτω δε προσεγγίζοντος τοῦ θανάτου τῆς πεφιλημένης συζύγου του, γλυκύσεται και ἀρμονικωτάται μελωδία διήρχοντο διὰ τῆς κεφαλῆς του, τὰς ὁποίας ἀμέσως, παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀποθηκοσύσης, ἐκάθησε και ἐγραφε.

Ἡ *Ιωάννης Στράους* τέλος, μετ' οὐ και περατόνομεν τὸν κατάλογον τῶν ἰδιωμάτων μεγάλων μουσουργῶν, γράφει τὰς ἐμπνεύσεις του ὅπου ἂν τύχῃ, καθ' ὅδον ἡ ἐν τῷ καφενεαίῳ, ἐπὶ μικρῶν φύλλων χάρτου, τὰ ὅποια κατόπιν ῥίπτει ἐντὸς ὀρειομένης συζύγου του, γλυκύσεται και ἀρμονικωτάται μελωδία διήρχοντο διὰ τῆς κεφαλῆς του, τὰς ὁποίας ἀμέσως, παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀποθηκοσύσης, ἐκάθησε και ἐγραφε.

Ἡ *Ιωάννης Στράους* τέλος, μετ' οὐ και περατόνομεν τὸν κατάλογον τῶν ἰδιωμάτων μεγάλων μουσουργῶν, γράφει τὰς ἐμπνεύσεις του ὅπου ἂν τύχῃ, καθ' ὅδον ἡ ἐν τῷ καφενεαίῳ, ἐπὶ μικρῶν φύλλων χάρτου, τὰ ὅποια κατόπιν ῥίπτει ἐντὸς ὀρειομένης συζύγου του, γλυκύσεται και ἀρμονικωτάται μελωδία διήρχοντο διὰ τῆς κεφαλῆς του, τὰς ὁποίας ἀμέσως, παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀποθηκοσύσης, ἐκάθησε και ἐγραφε.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ἡ ΣΟΦΙΑ (ἐν σελ. 321). Τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο ἔννομα ἔδωκεν εἰς τὴν ὀρειῶν εἰκόνα του ὁ διαπρεπὴς ζωγράφος Ἑρμάννος Κάουλβαχ, ἐν ἣ ἀπετύπωσε τὴν μελαγχολίαν και τὴν χάριν περικαλλοῦς κόρης τῆς πατρίδος του. Ἡ νεανὶς ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐπατριδῶν τῶν παρελθόντων αἰώνων και φέρει πέπλον και στέφανον γαμήλιον.

2. Εἰκόνας Ἰαπωνίδων γυναικῶν (ἐν σελ. 323—325).

3. Αἱ ἈΔΕΛΦΑΙ (ἐν σελ. 331). Ἡ χαριεσσα αὕτη εἰκόνα εἶνε ἔργον τοῦ συγγενοῦ τοῦ ἀνωτέρω και ἐπιφανοῦς διευθυντοῦ τῆς ἐν Μοναχῷ Ἀκαδημίας Φρίτς Αὐγούστου φὸν

Κάουλμπαχ, τοῦ ὁποίου ἐν τῷ προσεχεῖ ἀριθμῷ παραθέτομεν τὴν εἰκόνα, συνοδουμένην ὑπὸ συντόμου σκιαγραφίας τοῦ βίου του. Ἡ προκειμένη εἰκὼν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν χαριεστέρων και πρὸς τὸν οἰκογενειακὸν βίον ἀναφερομένων δημιουργημάτων τοῦ τεχνίτου. Βεβυδισμένοι εἰς γλυκαίαις ὀνειροπολήσεις κάθηνται παρ' ἀλλήλας δύο μικραὶ και καλλίκομοι ἀδελφαί, ὧν ἡ πρεσβυτέρα κρατεῖ ἀνὰ μέσον τῶν χειρῶν τῆς μεγάλῃν δέσμην ἀνθέων, τὰ ὅποια πᾶς βεβαίως εὐχεται νὰ σκορπίσῃ και ἡ εὐμενὴς τύχη εἰς τὴν διὰ τοῦ βίου ὕδον τῶν ἐρασμίων τούτων πλασματῶν.